

Една сръбща се случи на 1416 помежду турската флота, началствувана отъ Чалж-бея, Мухамедовъ *каптанъ-паша*, и една венеціянска ескадра подъ заповѣдитъ на Лоредано, главенъ военачалникъ на Венеціанската Република. Най-напрѣдъ са започнѣхъ преговори измежду двамата адмирали, но единъ геновезскы корабъ привлече вниманъето на Венеціанитѣ, които гръмнѣхъ върху му. Турцитѣ, мислящецъ че тѣзи неприятелскы знакове са отправяхъ върху тѣхната флота, отговорихъ и тѣ такожде съ пушкала. Крѣвава битва се залови въ водитѣ на Калиполь и турскитѣ корабы быхъ хванжты, потопены или изгорены. Обаче тѣзи война причинена отъ неспоразумѣванъе са свърши бързо и единъ примирителенъ договоръ са заключи помежду двѣтъ силы. (9 Іулія, 1466).

Мухамедъ сега за първы пѣтъ хвърли погледъ въ Европа къмъ севернитѣ съседны христіанскы държавы. Тѣй той са намѣси въ работитѣ на Влашко, помогна на Дана, братъ на Мирча, спомоганъ отъ унгарскы войскы. Мирчо, побѣденъ, съ спомощнитѣ си войскы, поиска миръ и го доби съ условіе да плаща данѣкъ и да прѣдаде сына си въ османекото становище като залогъ. За да го нагледва по-отблизо, Мухамедъ основа сръщу Руссе, градътъ Еркѣоки (земель корень), който Власитѣ нарекохъ Гіургево, и утвърди пограничнитѣ градове. Наскоро войскитѣ му опустошихъ Босна и Крѣоація, и отишли въ Унгарія, Никола Петерфи, родомъ отъ Македонія, ги разби и изгони като погуби прѣдводителя имъ. Най-послѣ и самъ Сигизмундъ одържа побѣда противъ Турцитѣ, помежду Нишъ и Никополь.

Мухамедъ има да уталожил едно размиряванъе опасно за властата му. То е познатото въ исторіята подъ име: *Размирица на Деде-Султанъ*, название, което си бѣше присвоилъ единъ съмотълковачъ на име Береклудже Мустафа. Този Деде-Султанъ проповѣдваше самостоятелното равенство, бѣдността, общността на всички имоты, и съ всемирната си любовъ привлечаше къмъ себеси обиденитѣ христіены.